

30 cts.

Catalana

EDU ARRAO 5/12/22

LOT

Per a vigilàncies noctur-
nes una LOT fa grans
serveis per la seva llum
ràpida i potent

JOVENTUT CATALANA

≈ REVISTA ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

S U M A R I

Portada, per *Eduard Serra*.
 Una flor en mig de l'erm, per *Victor d'Amoc*.
 In Memoriam, per *Salvador Solà-Segales i Màs*.
 Carnavalada, per *Carles Grandó*.
 La nostra dansa, per *Dansamor*.
 Preguntes i respostes.
 Els nostres actors populars. L'Aymerich.
 Remordiment...!, per *M. del Carme Gibert*.
 Pàgines rurals.
 La nostra dansa arreu de Catalunya.
 Petites proses. La mort de la mare, per *Joan Trullàs Riera*.
 A Carnestoltes, per *Angel Valls i Pujol*.
 La setmana esportiva.
 Els nostres amables amics.
 Del Concurs-Exposició del Canari.
 Notes gràfiques estrangeres.
 T. S. F. L'invent de la Fotoradiografia, per *E. Rifà*.
 L'anunciador en el Camp Xicago-Stadium.
 Làmpara gegantina transmissora de gran potència.
 Transmissió d'un accident automobilista per Radiotelefonia.
 Un bell exemple, per *Ramon Rierola*.
 Radio noves de tot arreu.
 Vida literària. Els llibres.
 Tercera llista dels que han tramès el butlletí.

ANY SEGON: NÚMERO 16: BARCELONA 19 DE FEBRER DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES: Consell de Cent, 261, principal, segona

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes. . .	1'10 Ptes.
Províncies, un any. . .	13'50 "
" sis mesos. . .	7' — "

(Pagament a la bestreta)

Una flor en mig de l'erm

Pels que passem la vida lluny de l'aldarull de les modernes ciutats, constitueixen dates memorables els jorns que per a reposar ens submergim en el remolí de l'excitació ciutadana; un concert, una funció de teatre, un ball, són les engrunes que, amb infantívola delectança, recollim de la taula dels rics platxerosos i una volta consumides assaborim el seu record en aquelles hores de tedi en les quals el fang dels carrers i la pluja monòtona ens reclou en la nostra llar sense esposa que l'alegri, sense fills que la santifiquin.

Durant una de les meves curtes estades a Barcelona, uns bons amics em convidaren a presenciar l'estrena del «Tzar Saltan» des d'unes butaques perdudes en mig de l'aristocràtica platea. Finit el primer acte, mentre la gent es dedicava a parlar de tot menys de l'òpera que es representava, jo, amb tota la curiositat forana, m'entretenia en contemplar les escenes que es desenrotllaven en les llotges curulles de dames enjoiades, de fracs pulcríssims i de damisel·les de cel·les fines i llavis que es confonien amb el vellut de seda que tapissava la barana, on mostraven els presents de llurs adoradors, que consistien exclusivament en valuoses i més o menys artístiques capses de bombons, que en lloc ben visible ostentaven les marques de Peter, Cailler, Kohler, Marquise, Sevigné, etc.

De sobte, el meu esguard es trobà amb una amiga de la infantesa; no hi havia cap dubte, era ella, la Montserrat, la noia bella i piadosa, que els fabulosos guanys

de la guerra l'havien llençada en mig dels camps aristocràtics de ciutat, rompent el formós idil·li que començava a dibuixar

amb en Miquel Albió, esperit sentimental completament isolat en aquell poble, on el fum de les fàbriques amagava l'atzur de la volta infinita.

Jo l'esguardava sense la més petita confiança de que s'adonés de mi; jo l'esguardava admirant el seu impecable rostre, les harmonioses línies de son bell cos mig desdibuixades per un elegant trajo de tissú d'or vell, jo l'esguardava volent endevinar els pensaments que infantaven una lleugera arruga en el seu front purísim de regina. Ella poc cas en feia de les paraules complimentoses dels joves que li retien homenatge; amb la mirada esmaperduda responia amb monosíl·labs, que jo interpretava fills d'aquell orgull, que segons contaven al poble, la dominava per complet. Ella tan modesta, tan bona, tan afectuosa i potser tan enamorada del seu Miquel, pretendre adquirir un títol amb la venda del seu cos, de la seva llibertat, trepitjant aquell pur amor d'un dia, no podia creure-ho.

De sobte, els seus bells ulls s'agrandiren, aclucà un moment les perpelles com si enlluernada pels innombrables llums de la sala no distingís ben bé l'objecte de la seva atenció, i tornà a fixar-los en el lloc on jo seia; aixecà la mà amb el gest dels *ardittis* i els seus llavis desflorearen un resplendent somriure; vaig limitar-me a fer una amical inclinació; llavors ella, amb la seva mà blanca de princesa d'Imberal, va convidar-me a apropar-m'hi.

La nostra conversa lliscava afectuosa pel pla d'infantívols records quan a l'adonar-me'n que la llum anava esmortuint-se, li vaig allargà la mà, que ella retinguè mentre, tota tremolosa, em preguntava:

—I en Miquel que fa?

—Pobre xicot!

—No té promesa encara?

—És dels que només estima una vegada a la vida.

—Vaja tu vols adular-me. Perquè no vens una nit amb ell?

No vaig poder contenir una frase punyent.

—Per gaudir amb la seva pena?

Dels seus ulls esclataren unes gòspires momentànies d'indignació, després abaixà les parpelles, les seves sedoses pestanyes es vernissaren amb una amorosa rosada i amb una veu que deixava transparentar una intensa emoció, tot estrenyent-me la mà va suplicar-me:

—Voldràs dir-li que em perdoni?

Victor d'AMOC

In memoriam

En la mort d'Angela

Planas i Viscarri

*Va sè el traspàs de la carnassa morta
que va deixar-te l'ànima ben lliure,
ella prengué una volada tan forta
que pujà al cel i allà s'hi quedà a viure*

*Veient que la mort la filla s'emporta
els llavis saben matà el seu somriure,
el teu record, infant, ara conforta
la vida dels qui van donar-te el viure.*

*Ja ets un estel dels molts de l'estelada
que vetllen pels pares qui l'han amada
com ho farien si prop d'ells estaven.*

*Sigues record que al pas de les anyades
perduri com el foc de les besades
d'aquells éssers que tu saps que t'estimaven.*

Salvador Solà-Segalés i Mas

Badalona

Carnavalada

*El Carnaval ve xano-xano,
panxa de grut, nas de paper,
mentre el sol obre el seu vano
de llum, de salut i de plaer.*

*Sota la carcia vermella,
n'hi ha que l'alegria encén:
n'hi ha que frunziran la cella;
prenem com són la gent i el vent.*

*Ran-pa-ta-plan,
salts i camades,
les mascarades
quin bé nos fan!*

*Buidem la saca de rialles,
tira d'ací, dóna la mà;
amb el delit que avui degalles
faràs el goig clar de demà.*

*I s'entrecreuen les mirades
amb el relleu dels serpentins,
i les flors van acompanyades
de fletxes d'amor, cors endins.*

*Ran-pa-ta-plan,
salts i camades,
les mascarades
quin bé nos fan!*

*Si al riure agut dels esquellins
hi tinda fals calca tristesa,
a les primeres dels dancings
hi té cadira la pobresa.*

*Bufo sonet, truca tabal,
als mals de cap fem la traveta!
Què és la vida? Un vell Carnaval
que nos fa a tots la figareta.*

*Ran-pa-ta-plan,
salts i camades,
les mascarades
quin bé nos fan!*

Carles GRANDÓ

La nostra dansa

JOAN MARAGALL

II

En descriure la música de la sardana, Joan Maragall ho fa com segueix. «La tenora es queixa en un cant popular, i la dansa és suau, hi ha en ella com una tendresa col·lectiva respectant un dolor, mes prompte tot el poble reacciona, la veu planívola es perd en l'estrèpit de tota la cobla i la dansa es torna alegre».

Sospitem que el gran poeta hauria sigut un excel·lent compositor. En primer lloc l'estimació que li mereixien totes les coses representatives de nostra Pàtria — i la sardana devia ésser-ho, per a ell, ja que en el discurs que pronuncià en els Jocs Florals de Figueres de 1906 digué que l'esperit de la sardana és l'esperit mateix de Catalunya — i, també, el bon gust que en tot mostrava, ens suggereixen aquesta suposició.

I, per més que musicalment no ens hagi deixat cap sardana, jo quasi gosaria de donar-li aquest títol de compositor. Els mots adés citats em fan l'efecte d'una creació artística. No són pronunciats perquè sí.

Si diu que «la tenora es queixa en un cant popular i la dansa és suau» i després «la veu planívola es perd en l'estrèpit de tota la cobla i la dansa es torna alegre» no és, segurament, perquè En Maragall hagués oït sardanes d'aquesta manera compostes, sinó perquè ell, d'ésser-ne autor, les hauria escrites així.

Maragall, doncs, ens deixa una recança sempre que llegim aquestes ratlles. Enyorem el compositor clàssic que hauríem pogut tenir, i més en pensar que el seu credo de la paraula viva aplicat a la creació de sardanes potser hauria produït resultats meravellosos.

Però havem de consolar-nos-en i el consol el trobem en els pensaments, judicis i elogis que de la nostra dansa ens ha deixat.

En revisarem uns quants.

Maragall s'admira de que en la sardana el vell balli com a vell, el jove com a jove, la dona com a dona i el nin com a nin. «sense que perxò l'un embarassi l'altre, ni ningú no perdi el magnífic acompanyament del tot». I ho atribueix a que tothom es subjecta a la llei del seu compàs «que és com si diguéssim el ritme de la vida social, la llei igual per a tots, i no obstant, a mida de cada u».

«Les mans són franques de prendre i de deixar. Voleu entrar-hi? La rodona s'obra i dues mans vos prenen. Voleu sortir-ne? Aquelles mans mateixes vos solten lliure, i la rodona, tornant-se a tancar, segueix impertorbable la seva rítmica llei». Heus aquí mencionada, una altra volta, la llibertat de nostra dansa.

I En Maragall continua: «A mercès d'aquesta santa llibertat, la rodona s'aixampla o s'estreny, és xica o és grossa, és de tres o de tres cents, però tan sardana fan tres com tres cents».

Quina superba sentència la d'aquesta última frase!

DANSAMOR

Interessant als nostres col·laboradors espontanis

La Direcció de JOVENTUT CATALANA assabenta a tots els seus col·laboradors espontanis que no tornarem resposta d'acceptació de l'original que trameten, si aquest no ve acompanyat del corresponent butlletí que publiquem en altre lloc d'aquest número.

A l'enxems, davant la impossibilitat de contestar momentàniament les cartes rebudes abans d'establir el butlletí, les quals anaven acompanyades d'originals, innovem a llurs tramitents que seran contestades a mida que nostre temps ho permeti, entretant anirem publicant tot el que bonament s'hagi anat acceptant.

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulgin formular la resposta

PREGUNTES

- 25.—*Francesc Sardà Pujadas* desitja saber si la sardana del mestre J. Blanch Reynalt titulada «Engruna», publicada al número passat de JOVENTUT CATALANA, té o no lletra, ja que si la tingués li agradaria fos publicada a nostres planes.
- 26.—*Nasroent* es permet fer les següents preguntes:
1.ª Que s'ha de fer per ésser protector de l'Ensenyança Catalana?
2.ª Tenint com té JOVENTUT CATALANA una secció destinada a parlar de la nostra dansa, perquè no ens assabenta amb temps dels llocs i hores on hi hauran les ballades?
- 27.—*Salamero* pregunta: Hi ha algun llibre que porti totes les biografies dels homes cèlebres catalans? Títol, autor o autors i lloc de venda.
- 28.—*Josep Serentill*, de Sabadell, voldria saber la direcció de l'actor de la pantalla Reginald Denny.
- 29.—*Joan Bagó* diu que té escrita una novel·la i pregunta: Com podria fer-ho, quina orientació podrien indicar per publicar la sospita novel·la?
- 30.—*Mac* desitja saber si hi ha algun llibre que tracti, i si pot ésser extensament, del joc de dames. Agradiria que se li indiqués on podria trobar-lo i el preu del mateix.
- 31.—Existeix a Barcelona algun Club o agrupació d'aficionats de dit joc? Pregunta també *Mac*.
- 32.—*M. H.* proposa: Per perfeccionar el català voldria sostenir correspondència amb senyoreta que també desitgi esmenar-lo. Si plau contestar en aquesta mateixa secció remeterà la seva adreça.
- 33.—*Guet-hu* pregunta: Cal tenir fe amb la grafologia? Pot ésser que de l'exàmen de la lletra es pugui deduir el caràcter de la persona que l'ha escrita?

RESPOSTES

- 1.—*Ernestina Prat* tramet a *Una Catalana* la canço «Catalunya plora» la qual es així:

*Catalunya està trista
vestida va de dol
sabeu que n'és la causa?
la mort d'un rossinyol
aquell que amb ses cantades
abrandà els nostres cors
amb ses dolces paraules
d'ardents i fermes amors.
Teixim un himne triomfal
al gran poeta immortal.*

Tornada

*Germans de Catalunya
portem pomells de flors
al bon amic del poble
que d'art ens feu tresors.
La seva noble història
tothom recordarà
cantem cançons de glòria
al nostre Guimerà.*

*A l'amor i a la pàtria
sa vida consagrà:
heroi sublim, un altre
Deu sap si es trobarà
Manelic també plora
al mestre tan volgut
i ploren les ovelles
perquè al pastor han perdut.
Amb alta veu tots cantem
grans així ens farem*

Tornada

*Germans de Catalunya
portem pomells de flors
al bon amic del poble
que d'art ens feu tresors
La seva noble història
tothom recordarà
cantem cançons de glòria
al nostre Guimerà.*

- (En idèntic sentit han contestat els següents lectors: *Agustí Sanmartí*.—*Salamero*.—*Torné Pedra*.—*Regina* (Pot trametre amb segell de 5 cèntims si posa al sobre «Original per a impremta». Millor que posi «Secció Preguntes i Respostes»). *E. F. de Vilanova i Geltrú*).
- 2.—*Salamero* contesta al senyor *Josep Pallars* i li diu (pregunta 21): Per obsequiar a una senyoreta creu més adient ofrenar-li flors, doncs a l'ensem d'ésser més català, no pot tenir mala conseqüència com els llamins.
 - 3.—Contesta a la pregunta 20 signada per *Miquel Ros i Pastells* i formulada per *E. F. de Vilanova i Geltrú*: La traducció millor d'*Homer* escrita en català és la darrerament publicada per la «Editorial Catalana, S. A.»

AL NÚMERO VINENT: UNA TARA DEL NOSTRE EXCURSIONISME

per **CARLES SOLDEVILA**

JOVENTUT CATALANA s'honora amb la col·laboració d'aquest brillant escriptor el qual ens ha promès un article setmanal i l'ajuda més genuïnament entusiasta

Altres autors d'igual anomenada agencaran oportunament nostres planes

Els nostres actors populars

L'Aymerich

(Fot. Amadeo)

Així escan i així ens és plaent d'anomenar al nostre actor popularíssim. Amb una gràcia i un art insuperables, ha creat un públic, un humor i gosariem a dir un riure. S'ha dit i és cosa certa com és més difícil de arrancar la rialla que el plor. Molt més deu esser-ho fer brollar aquesta rialla clara i noble i aquest somriure de bonhomia, sense l'esquer de l'obscenitat ni el truc massa fàcil de la grolleria. El seu típic saltiró i la seva veu insinuant i segura, són d'una vivesa única. No cal insistir-hi. Tots sabem com l'Aymerich, aviva amb la sola presència l'escena més minsa i desvetlla somrient el públic mig dormit.

REMORDIMENT...!

Ernestina estava desvetllada aquella nit. Per què seria?

Eren ja les primeres hores de la matinada, i encara amb el llum encès donava voltes i més voltes, sens poder aconseguir el son que es resistia d'arribar a les seves parpelles.

La Ciutat dormida, sota el cel puríssim i serè d'aquella magestuosa nit d'hivern, la tenia compresa i de cap manera podia adormir-se.

Però més que per res, per l'únic que segurament Ernestina estava desvetllada, era per aquella negativa absoluta, per aquell «no» sense esperança que havia donat a en Joan Emili aquella tarda a casa de la seva amiga Rosina.

Oh!, ella estimava molt a la seva amiga; mes d'això a poder donar una esperança al seu germà, hi havia molta diferència.

—No és que en Joan Emili sigui despreciable,—es deia a si mateixa,—

però, per què tinc de comprometre'm jo, si no sé si algun dia podré arribar a estimar-lo?

Ernestina i Rosina, veïnes en la mateixa escala, varen fer-se amigues ja de molt petites, mes el papà de la segona, tenia un petit negoci que durant la Gran Guerra li produí una gran fortuna i esdevingueren rics sense donar-se'n compte, i, com és molt natural, deixaren aquell pis de la humil escala per anar a viure en un luxós palauet propi, en les afores de la Capital.

Gran diferència hi havia en les dues famílies, mil·lionaris els uns, i humilíssims empleats els altres, però no per això deixaren de freqüentar-se igualment, i així era com avui succeïa això degut al continuat tracte. Però l'Ernestina no ho volia de cap manera.

—Mai, mai no em casaré jo, amb un home que el dia de demà pugui dir-me que m'hi he casat per els diners!

Ja li era simpàtic, tant de figura com de paraula! El trobava agradable i distingit. I, sobretot, la carrera, li

agradava. Metge. Oh, metge! Qui pogués ésser la muller d'un metge. Homes abnegats que sacrificuen tot lo seu per tal d'alleugerir les sofrenes del proïsme.

Tot això passava per la ment de l'Ernestina, i per això no dormia. Per què no havia de tenir ella, sinó una fortuna igual a la d'ell, almenys un dot, per no fer un tan humiliant paper?—I que diferent hauria estat la resposta

llavors. — I e l neguit tornava a pessigollejar-li la ment.

Sí, ella estava segura de que en Joan Emili l'estimava, car no era persona de qui pogués dubtar-se'n perquè era tan correcte i tan formal... Molt més pogué donar-se'n compte encara quan anà a Madrid per a doctorar-se. En cap llettra es descuidava de parlar d'ella. Però perquè havia trigat tant a parlar-li directament? Perquè segurament ell esperava estar llest de la Carrera, i ara que li oferia el nom i la fortuna, ara que ho posava tot a les mans

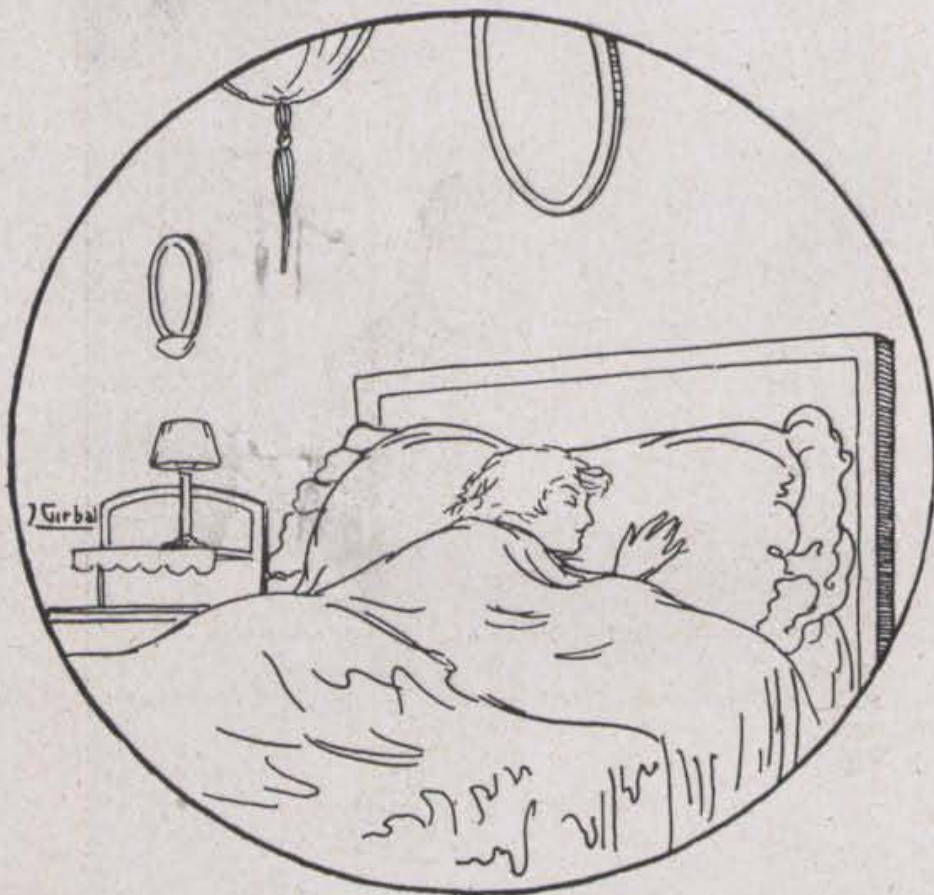
de l'Ernestina, ara ella li havia contestat amb aquell to despectiu, refusant-lo.

Li remordia la consciència a l'Ernestina, d'haver obrat d'aquella manera. Pensava en el desengany que ell devia haver tingut.

—Potser s'haurà enfadat, la Rosina, del meu procedir. Però perquè ells són rics, per conservar la seva amistat, jo tinc de sacrificar-me? No. Si és necessari trencaré tota relació encara que em costi gran sacrifici, però mai podré sentir-me retreure que les riqueses varen cegar-me.

Poc a poc, la son venia i l'Ernestina clogué els ulls, aquells sereníssims ulls, reflexe de la seva ànima blanca i pura, dormint el son dels seus vint anys, sense altres pensaments que aquells que l'havien tinguda desperta fins a aquelles altes hores de la nit.

Tot restava tranquil; l'acompassat respir deia que ara dormia tranquil·lament i solament quedà encesa una lleu claror vetllant el son de la donzella.

De sobte. Quin esglai! Un soroll molt fort, seguit d'un agudíssim crit, ha ferit el silenci de la nit. Ernestina s'ha despertat sobresaltada, i s'ha llevat apressadament.

Què ha passat?

S'ha posat una bata, i ha sortit al balcó. Sens dubte que el soroll havia vingut del carrer.

Quin espectacle més horrible se li ha presentat davant dels seus ulls!

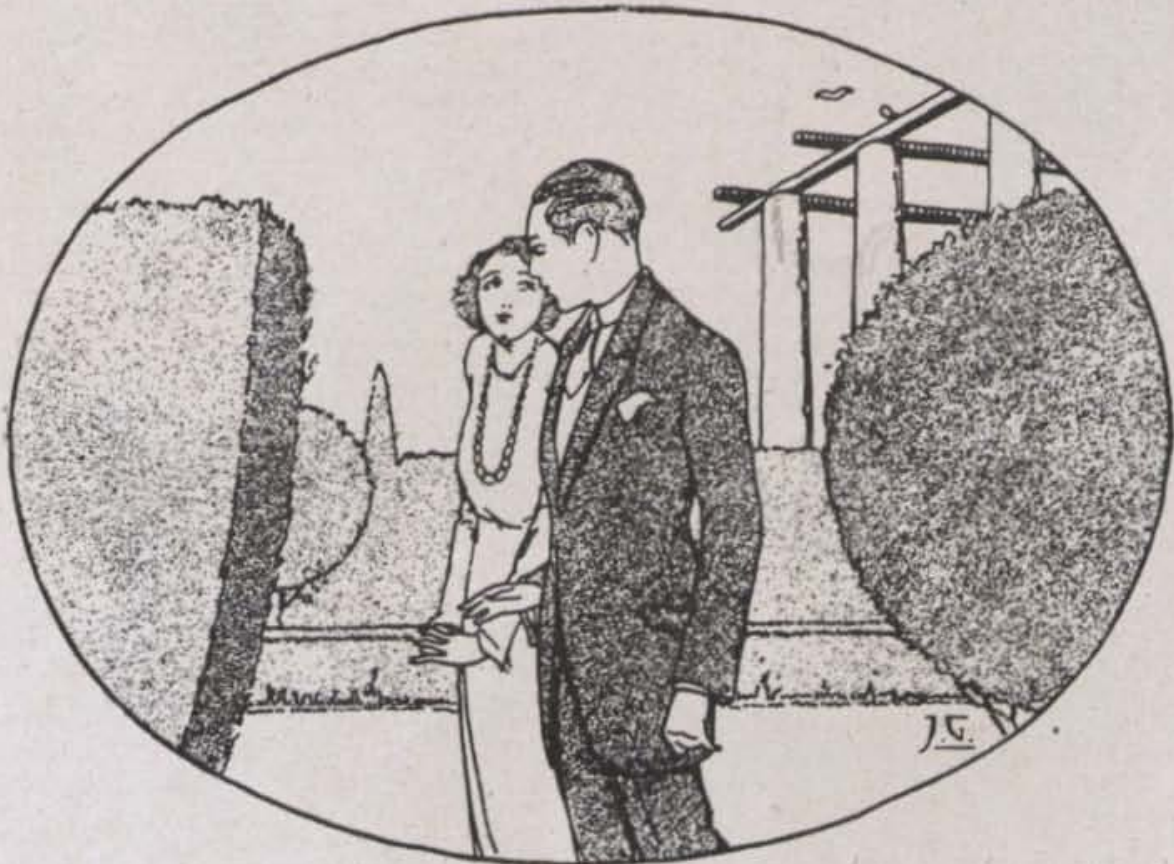
Dos automòbils havien topat violentment, quedant empotrats l'un dintre de l'altre. Segurament que hi havia hagut víctimes, i la seva bonesa volgué saber-ho. Entrà de nou en l'habitació, es vestí i en un moment estigué abillada per eixir al carrer. Procurant no fer soroll, ja

d'un home jove. El crani completament destroçat no deixava veure la seva cara. Segurament que pertanyia aquell cos a una persona molt distingida, degut al seu vestir. Ses mans encara sostenien un troç de volant. El deixaren momentàniament damunt del voravia al mateix costat de l'Ernestina.

Un xiècle esgarriós, una cara d'espant i uns ulls com si volguessin eixir-li de les conques, feren girar el cap a tots els demés espectadors. L'Ernestina, semblava que hagués perdut la raó.

El sereno s'apressà a posar-se-li al costat, mentre d'altres anaven a avisar la família, segons ordres del mateix.

Ella, quasi inconscient, s'ajupí al costat d'aquell cadàver, que encara era sangnant.

que ningú s'havia despertat, va obrir la porta del pis, i baixà corrent l'escala. Aquells cinquanta quatre graons que la separaven del carrer, li semblaven més llargs que mai. Obri la porta de l'escala, i veié que el fet havia passat davant mateix de casa seva.

El sereno, el vigilant, dos guardes de seguretat, i tres o quatre vianants que passaven per allí al moment de la tragèdia, eren els únics que es daven pressa a dar els primers auxilis als ocupants dels cotxes. L'un auto havia quedat completament destroçat. Munts de fustes i desferres, eren els únics restes i en mig de les mateixes, el cos inert del que el menava. El succés havia esdevingut perquè un dels autos no duia una direcció fixa, com si son gufador estés embriac, duent també els llums apagats, i l'altre que venia al seu darrera, l'embestí quedant els dos fets uns munts de runes.

L'Ernestina ho presenciava. Perquè havia baixat? Per veure aquell tristíssim espectacle? Un guarda i el vigilant, extraguieren d'entre les desferres, un cos. Era

Qui era ell?

No és possible que poguen sospitar-ho, car ella veient-ho en dubtava.

Joan Emili era la víctima! I ella ara es culpava de lo esdevingut.

Perquè li havia succeït? Perquè era ell i no un altre l'ocupant de l'auto? A on anava en aquelles altes hores de la nit.

Sí. Ella anava fent memòria, i recordava perfectament que ell la tarda anterior li havia dit:

—Perdoni'm, Ernestina, si l'he ofesa amb les meves paraules. Segurament no tindrè ocasió de molestar-la més.

I quan ella es despedí per anar-se'n a casa seva, ell, aprofitant aquesta avinentesa, l'acompanyà fins al marxapeu de la porta, i li digué: — «Me'n vaig a l'estranger i surto aquesta mateixa nit, Ernestina, si vostè no decidint-se més aviat em telefona ans de la partença. Si contestés afirmativament a la meua pregunta, pot-ser canviaria de pensar; altrament, és difícil». —

I ara, veient la mort afrosa a la qual ella l'havia sotmès, ara s'esgarriava del seu obrar. Perquè no li havia dit que sí?... Ara que el tenia moribond al seu costat, no volia amagar-se dels seus sentiments. Sí. L'estimava, i no podent aguantar-se més estona, s'agenollà al seu costat, al costat del mort volgut, i agafan-li reverenciosament el cap, el cap destroçat, de l'home únic que ella havia estimat fins l'esperit del sacrifici, li estampà un bes simbòlic, que segellava l'amor amb què ella li corresponia.

— «Ernestina!

Però per Déu, Ernestina, que et passa avui que tragues tant a despertar-te.» —

Ernestina, alçà mandrosament el cap d'entre el coixí al qual abraçava fortament, i mirà de manera extranya a la seva mamà, que era qui li parlava.

— Però, nena, que tens, que així em mires? — preguntà la mamà.

— Però, és veritat que és el matí? Que m'ha passat? No és mort, ell? — digué tota estranyada.

— Qui és, ell?

— Ell? En Joan Emili. Que no ha sentit la topada dels autos?

La mamà, seguidament comprengué tot ço que a l'Ernestina li passava, i el somni terrible que havia tingut, i tot fent-li una mitja rialleta, digué tranquil·litzant-la:

— Però voldràs explicar-me tot ço que dius? Perquè, la veritat, no et comprenc gaire.

Llavors ella li contà els esdeveniments de la tarda anterior, la seva negativa resposta, la lluita sostinguda, i finalment el relat del fet de l'auto i que no sabia com havia esdevingut.

La bona senyora, comprengué l'estat d'ànim de la seva filla, i li contestà:

— No tinguis cap pena, Ernestina, que gràcies a Déu, has sigut víctima només d'un trist somni, que no ha tingut res de realitat.

— Oimés — continuà —, amb aquest casament, tot hom hi està plenament d'acord.

Què vol dir mamà? — preguntà cada vegada més sorpresa.

— Vull dir, que tu et casaràs amb en Joan Emili.

— Oh, no! De cap manera! Jamai! Es creurien que m'hi caso per la seva fortuna.

— I si tu, encara que no fossis rica, almenys tinguessis alguna cosa, tampoc t'hi casaries?

— Oh, sí; demà mateix si pogués ésser. Però dissortadament, no serà així. De on em pervindria a mí la fortuna?

— Oh, són coses secretes, aquestes. Però, perquè no tinguis cap més preocupació, t'ho diré.

— Don Francesc, el seu papà, parlant l'altre dia amb el teu, i sabent les intencions del seu fill, li digué, que perquè no tinguessis cap mena d'escrúpols, preveient el que tu faries, et dotava esplèndidament.

— Oh! Quina sort! Que feliç que seria. I no creurien que m'hi caso pels diners?

— Que no et coneixen a tu des de petita? Que no ho saben que tu no ets capaç de tenir aquests propòsits?

— Mes, oh, que desgraciada que soc... A hores d'ara qui sap on deu ésser, ja en Joan Emili. Ell esperava ahir ma resposta per telèfon; si era adversa marxava aquesta nit cap a l'extranger.

— Així, tens por que se n'hagi anat.

— Sí, mamà. M'ho temo, — féu ella amb una veu tota afligida.

— Sens donar-te l'adéu?

— Què vol dir?

— Vull dir, que al rebedor, hi ha la Rosina, que ve per comanament especial del seu germà, a preguntar-te si com ahir la tarda, avui també li contestaràs negativament aquella pregunta que et féu. Què vols que li contesti?

— Digue-li que s'esperí un moment que em vestiré. I si vostè m'ho permet, aniré a contestar-li personalment.

La resposta de la mamà, va ésser un bes en el front, que l'Ernestina amb una gran alegria correspongué abraçant-la.

Aquell mateix matí, si haguéssiu pogut estar vosaltres en els jardins de casa en Joan Emili, haurieu vist, com una jove i gentil parella parlaven tot passejant-se, per aquelles avingudes, acaronats per l'amorosíssim bes d'un sol d'hivern.

— I quan em vares veure amb el crani esberlat, quina fou la teva impressió?, preguntava ell, que no era altre que en Joan Emili.

— De primer, de compassió; i després, de remordiment.

— Remordiment, de què?

— Sí, — contestà l'Ernestina, — de no haver-te contestat seguidament afirmativa, la teva pregunta.

— Sortosament, no fou així, — digué ell per tot comentari, — i ara encara tens remordiment?

— Oh, no. Ara, no. I els seus ulls quisperejaven, tanta era l'alegria que sentia.

Així s'ajuntaven més aquells dos cors que havien nascut l'un per l'altre, encara que hi hagués per mig l'abisme de la fortuna.

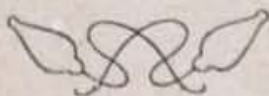
Poc temps després d'aquests últims fets, en un radiant matí de primavera, en l'Església de Nostra Senyora de la Bonanova, s'ha celebrat un fastuós casament.

Molt llustre i elegant ha sigut. Però, no hi havia cap auto al defora, tot eren cotxes.

Era que la parella unida, no eren altres que en Joan Emili i l'Ernestina, i que en memòria del tràgic somni d'aquella nit, havien desistit d'anar en auto.

M.ª TERESA GIBERT

Il·lustracions de J. Girbal

PÀGINES RURALS

CAP EL TREBALL DE LA TERRA

(Arxiu JOVENTUT CATALANA)

**La nostra
dansa
arreu de
Catalunya**

Dos aspectes
de les ballades
celebrades re-
centment a la
Plaça d'En
Prim, de Reus,
en mig del més
pregon entu-
siasme.

Fots. X
Carbonell
Domingo

Petites proses

Hem de fer un parèntesi en aquestes proses. Per comptes de una bella nota d'actualitat, volem dedicar-la avui a la mort de la mare, com a recordança de la que ens deixà per sempre el 18 del passat mes.

El proïssta no havia, encara, passat pel dolorós tràngol de perdre una persona de casa. I ha començat per la més preuada, la mare!, aquella a qui tots els poetes han cantat i els prosistes han dedicat les més belles paraules. I l'hem perduda mossegant-nos els llavis per a demostrar la fortitud que mancava als demés familiars; sense una llàgrima que ens aconsolés del dolor sofert; sense una paraula que mitigués la pena que omplia nostre cor...

Per ço creiem una obligació dedicar-li la primera de les nostres proses després de la seva eixida cap a la Eternitat... Per ço volem fer un parèntesi en elles, fent un elogi a l'amor de mare que, per més defectes que tingui, sempre és el millor, l'únic, l'estimat de tots i de tothom.

Reposa en pau, mare meua! Que la teva ànima sigui acollida en el regne del cel i que les nostres oracions puguin ésser les que t'ajudin a gaudir d'aquesta benaurança. Estem segurs que te n'has fet mercede dora, perquè reunits les condicions d'una mare veritablement catalana!

Reposa en pau, mare meua!

La mort de la mare

Joan TRULLAS RIERA

A Carnestoltes

Alça't i alança't home imaginari
que et plau vestir-te amb uns colors
[llampants,
riure't del món i fer-ne l'escenari
de totes les trifulques dels humans,
que profanant l'has fet mig llegendari
i les passions acobles amb les mans;
que per uns moments sols, treus del
[calvari
que del món n'imaginem, ignorants.
Vina si pots, tu tal com ets seràs:
Carnestoltes vestit de Barrabàs;
jo seré aquell que Déu no deixa tòrcer,
corda farem de virtuts i pecats
i un cop els Déus respectius invocats
estirarem; veurem qui té més força.

Angel VALLS I PUJOL

LA SETMANA ESPORTIVA

Barcelona - Espanyol

Platko bloca la pilota en un plongeó enganyant a en Llauger que codiciós entra

possible, i amb un empat tan sols de l'Espanyol amb el Sabadell, i del Sans al camp de l'Europa, que son resultats d'una perfecta normalitat dins la lògica, tenim en inesperat empat a quatre *leaders*, que sols portaria en sa fi, una gran desventaja per al que disputi els partits amb el representant de Llevant.

Consideracions son aquestes que amb tot i entrar dins lo possible, no les considerem del tot probables i enc que siguem marcats de «istas», cosa mol lluny de nosaltres, ens decantem per una victòria final del Barcelona, que no es de creure es deixi perdre a la ciutat de Egarà, les belles il·lusions a que porta el codiciat títol.

Així es que a fi de postres, ha d'esperar-se el darrer partit per poder senyalar la classificació en els primers quatre llocs, igualment que en els dos darrers, que per trobar-se empatats Gràcia i Martinenc, pot considerar-se com una final el partit que celebraran ambdós el vinent diumenge, enc que sigui per decidir qui es quedarà a la cua.

En el grup B la situació es completament diferent, puig van ja dues jornades que el Jupiter porta adjudicat el campionat, sens perdre un sol partit en tot el torneig.

El segon lloc, pot dir-se ja per segur que serà de l'Iluro, que's el que actualment el detenta, enc que una lleugera ensopçada en el darrer partit, podria fer trontollar la seva segura posició.

No així pot dir-se referent al tercer, puig amb tot i que l'Avenç porta un punt de ventatja a l'Atletic, el partit que'l proper diumenge ha de celebrar amb els groc-negres, podria dar motiu a un canvi de posicions, no molt agradable per el club de Sant Andreu.

El Lleida, que tants bons partits ha

Futbol: Començament al campionat

Indiscutiblement s'esperaba el partit entre els *eterns rivals*, amb magna expectació per a decidir ja el campió, però ha passat aquest, i la situació ha quedat com abans.

Millor dit, pitjor encare, puix faltava tan sols una jornada de Campionat i per tant en els partits que manquen a celebrar, quals resultats, agafant-los dintre una normalitat enterament possible, en pot esdevenir un empat a 18 punts entre els quatre primers classificats, que portaria en si una *serie* de desempates d'intre de vuit dies, que deixaria forçosament *handicapat* al definitiu campió per els propers partits de quarta de final del torneig per el campionat d'Espanya.

Es per això que amb tot i que, amb la victòria del Barcelona, l'Espanyol ha perdut el lloc d'honor de *leader* únic, no per això ha perdut les esperances al títol, que comptant amb una derrota dels blau-grana a Tarrasa, que entra perfectament dins la

desenrotllat, es manté segur en quint, davant el Reus, que amb l'últim resultat permutà son lloc amb el Badalona, que queda classificat penúltim, davant el Port-Bou, que ha quedat ja definitivament a la cua.

El curt espai de que disposen en les pàgines d'aquesta revista, no ens permet com nosaltres desitjariem, donar la suficient extensió informativa als partits celebrats el passat diumenge.

Sols direm, doncs, que en sa totalitat fou una jornada normal, desviant-se tan sols un xic de lo esperat el resultat que el Martinenc obtingué empatant amb l'Europa. Cal manifestar, però, que l'empat es deu sols a una de les jugades poc recomanables que en Montesinos porta a cap moltes vegades i que en aquesta els hi valgué la pèrdua d'un punt, que sempre és de lamentar.

El Sans, en son camp, guanyà per el mínim score, al Centre d'Esports de Sabadell, que efectuà un magnífic partit contrarrestant en tot moment la forta ofensiva de l'Unió, que s'ha col·locat definitivament en segon lloc junt amb l'Espanyol.

El Tarrasa, que'l proper diumenge ha de *salidar* amb el Barcelona, obtingué un magnífic resultat sobre el Gràcia, que se'n tornà a casa amb un score de 5 a 2.

Aquets foren els resultats que obtingueren els equips del grup A.

Com es desenrotllà el tan esperat Barcelona-Espanyol

Indecís fins al darrer moment ha resultat aquest partit en el seu total desenvolupament, no podent-se afirmar quin seria el definitiu resultat fins a la darrera pitada d'en Llovera, amb tot i que el gol que ha donat la victòria al Barcelona, hagi sigut marcat a la mitja hora de joc.

Una mínima diferencia, ha bastat doncs per a que'l club blau-grana, arrebassés a l'Espanyol el codiciat lloc de *leader* que durant la primera volta i fins el partit del dilluns, havia sostingut

l'equip capitanejat per en Zamora, però no podrà negar-se aquesta vegada que si un equip mereixia guanyar, era el Barcelona, que apart del gol marcat, prodigi portat a cap per en Samitier en una de ses genials jugades, tingué dues ocasions més, que a als pals poden donar gràcies els de l'Espanyol, de que no es convertissin en segurs gols.

Poc més podem comentar en aquests reduïts apunts, però ens cal remarcar la superior actuació d'en Samitier, el millor dels 22 jugadors sobre el terreny, i la d'en Walter que definitivament s'ha afiançat com un gran defensa.

Barcelona - Espanyol

En Carulla en una de ses oportunes intervencions en mig del terreny

Barcelona - Espanyol
Zabala remata a la porta amb un fort esforç

Barcelona - Espanyol

Zamora en posició forçada allunya la pilota del seu terreny

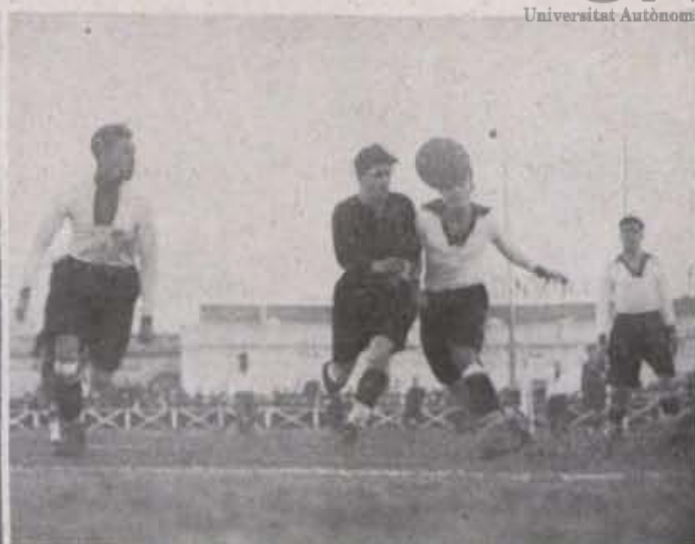

Barcelona - Espanyol

Planas en una intervenció oportuna desvia un chut d'en Zabala

Europa-Martinec

Pallejà, bloca una pilota, burlant l'entrada de l'Olivella

Europa-Martinec

Maurici en una jugada en mig del terreny

Magnífic aspecte presentava el terreny de l'Europa, al sortir els equips, que són aplaudits.

A l'hora en punt en Llovera, dona començ al partit, sortint el Barcelona, que ataca sens resultat.

El joc sostingut per uns moments en el terreny de l'Espanyol, passa al del Barcelona, cuidant-se en Walter d'allunyar el perill.

L'Espanyol es mostra un xic nerviós, empleant un joc en extrem fort, castigant l'àrbitre un *faut* doble entre en Zabala i en Planas. Sancho, el mig centre del Barcelona flaqueja en alguns moments, donant ocasió per a que l'Espanyol domini en curts intervals. Platko entra en joc, aturant un centre d'en Mallorquí.

En una de ses entrades en Samitier reb una pilotada al ventre tenint que retirar-lo del camp.

L'Espanyol aprofita el trobar-se el Barcelona amb deu jugadors, per a dominar lleugerament. Poc després reapareix en Sami, que juga amb un gran entusiasme. Estant la pilota en mig del terreny, el devanter centre barcelonista l'arreplega, burlant a en Pelao i a en Canals que l'hi surten al pas, i en un *sprint* formidable i en inverosimil colocació marca el primer goal entrant la pilota justa per l'angle.

L'ovació que se sent en el camp de l'Europa, es de les més merescudes que puguin haver-hi.

La ventatja d'un gol a favor, anima als barcelonistes que apreten de valent, buscant millorar el resultat, cosa que resulta del tot impossible per les magnífiques jugades que'n Zamora desenvolupa a la seva porta.

L'Espanyol es refà lleugerament, pero torna el Barcelona en el seu atac, picant n'Arnau un fort xut que'l pal salva quan tots creiem era ja dintre. Ha sigut una ocasió de veritable desgracia per el Barcelona.

A poc i sens jugades que promoguin gran perill acaba la primera part.

La segona d'un mateix desenvolupament que la primera, decau en alguns moments, ocasionant-se quan mancaven 15 minuts per acabar el partit, un canvi del tot inverosimil i que valgué un momentani domini per l'Espanyol.

En Zamora passà a la davantera i en Trabal a la porta, arribant així al final del partit, que valgué al Barcelona el colocar-se en immillorable situació per a conservar el títol que detenta de l'any passat.

FEBER

Sans - Sabadell

Un corner a la porta del Sabadell

Sans-Sabadell

Cabedo aclarint en una ocasió de compromís

ELS NOSTRES AMABLES AMICS

(Fot. Amadeo)

Amadeu, Carmeta i Josep Maríné, gaudint un concert de ràdio

DEL CONCURS-EXPOSICIÓ DEL CANARI

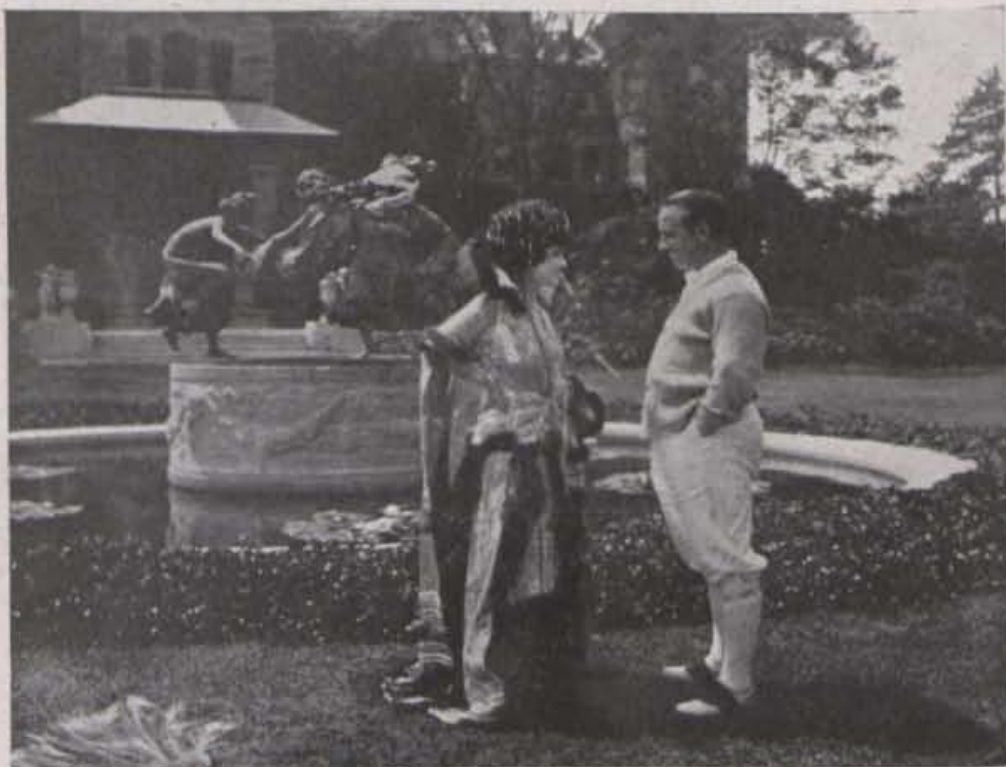
(Fot. J. ENS)

L'hivernacle estufa del Parc de la Ciutadella, on la Societat «Protectora del Canari», organitza anyalment aquesta manifestació ornitològica

Notes gràfiques estrangeres

DE CINEMATOGRAFIA

Allan Arwan i la popular «estrella» Glòria Swanson discuteixen una escena per a «Zazà» a la finca de Greystone de Samuel Untermyer, a Jonkers, Nova-York, on hi seran filmades algunes escenes.

Mòmies d'Egipte, piràmides i simbolismes antics d'aquells temps, s'estan ara edificant a Guadalupe, Califòrnia, per a una producció bíblica monstruosa que costarà alguns milions de dòlars, i titulada «Portant el Rei Tut a Amèrica».

Els excèntrics americans reedificaran, a Amèrica, l'antiga ciutat del tresor de Ramsès, que aquest obligà als filis d'Israel a bastir per a ell.

[Fots. Sánchez Català]

T. S. F.

L'INVENT DE LA FOTORADIOGRAFIA

Actualment la transmissió de fotografies per radio és el problema que atrau més l'atenció i que amb més curiositat s'esperen els resultats progressius que de dia en dia vénen accentuant-se. Això ens ha induït ampliar la informació ja donada en anteriors números d'aquesta revista, repro-

duint, avui, fotografies transmeses a través de l'Oceà Atlàntic.

Aquestes fotografies revelen un gran pas cap al seu resultat definitiu, faltant alguns perfeccionaments tècnics que per les noves que rebem, a l'escriure aquesta ressenya, no tardaran en fer-se públics, perquè encara que l'invent de la fotoradiografia s'atribueix als enginyers Ranger, Alexanderson i Charles H. Taylor, són varis els laboratoris tècnics en la radio on s'hi treballa de ferm.

Deixem per a més endavant ocupar-nos de-

El President dels Estats Units, M. Coolidge
Reproducció de la fotografia tramesa per mitjà de la fotoradiografia

L'ambaixador d'Anglaterra als Estats Units
Reproducció de la fotografia tramesa per mitjà de la fotoradiografia

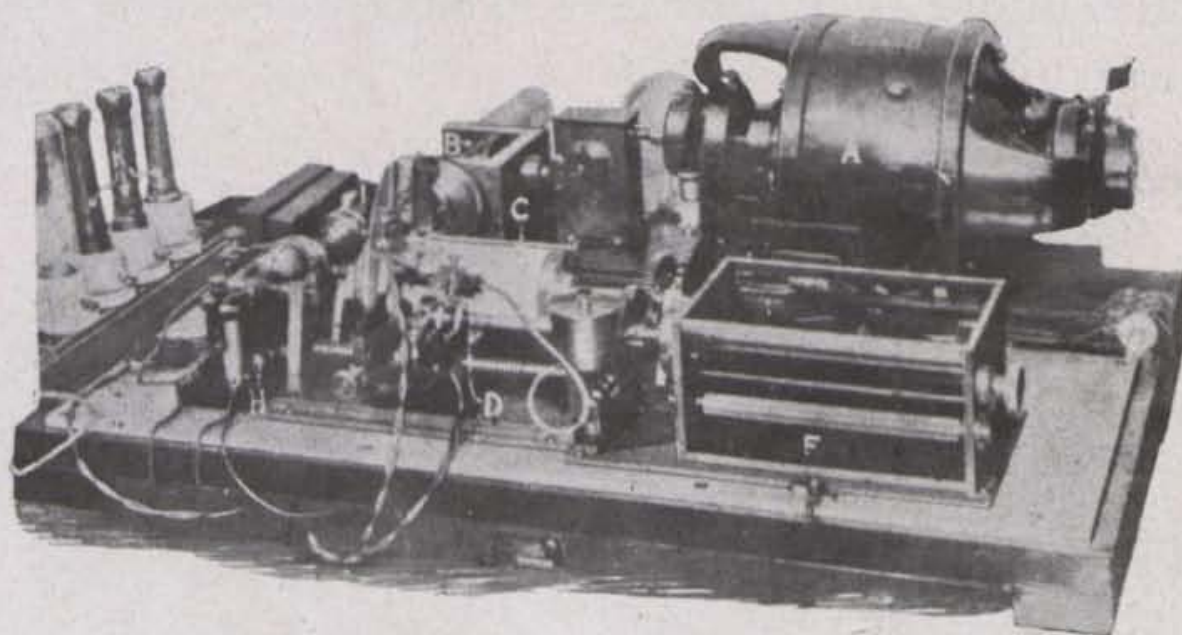
talladament de la tècnica que intervé en la transmissió d'imatges, veurem la importància que tindrà la seva aplicació en la premsa gràfica, on veurem encapçalats els radiogrames per fotografies que ens reproduiran una manifestació a Moscou, un incendi al Japó o un match de boxa a Nova-York, tot ocorregut quatre o cinc hores abans... Tots aquests esdeveniments que al llegir-los als rotatius havem d'imaginar-nos el fet genú i mantes vegades no hi donem la importància que han tingut

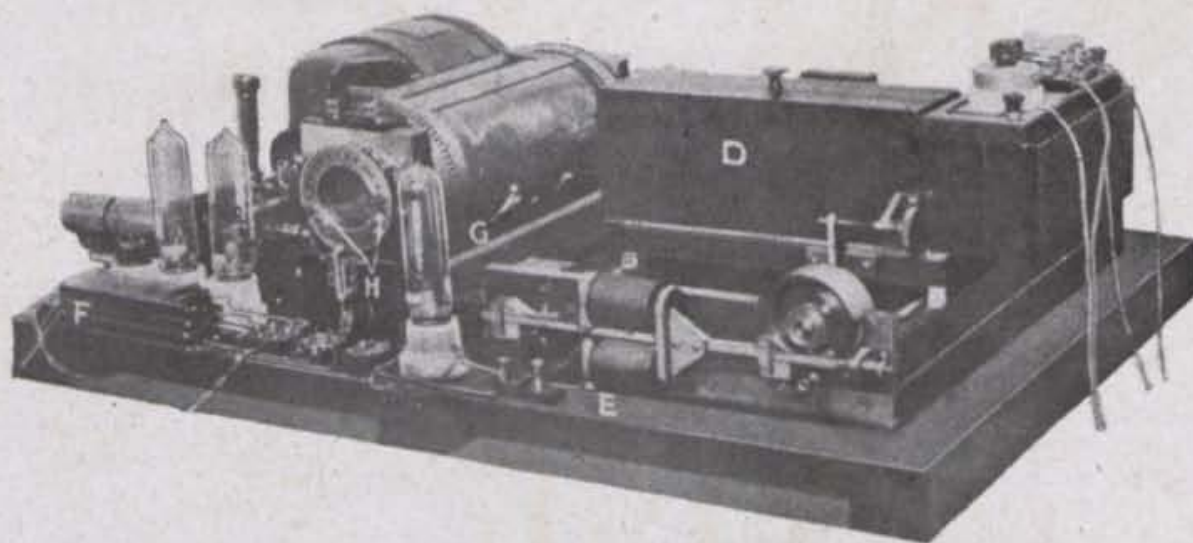
Els inventors d'aquest procediment, els enginyers electricistes nordamericans, Ernest F. W. Alexanderson, Richar H. Ranger i Charles H. Taylor, els quals han perfeccionat l'aparell transmissor

evidentment, completaran la informació escrita i fins podrà donar-se el cas de publicar-se fotografies que per ésser rebudes directament, seran publicades abans que els cablegrames, solmesos a retarasos per les estacions intermitges que s'han de cursar abans no arriben a son destí.

Serà una gran facilitat comercial, i alleugerirà molt a la banca que ha d'esperar l'arribada dels correus per fer efectives quantitats que acrediten els documents, els quals dies i més dies vénen fent camí. Podran ésser transmeses les impressions digitals, firmes, girs, contractes i documents de tota classe, amb un instant, d'Europa a Amèrica, esborrant el temps i la distància, gran factor per a la realització de negocis urgents a la vida comercial moderna.

Aparell transmissor de la fotoradiografia

Aparell emissor de la fotoradiografia

Quan aquest invent arribi al seu grau màxim de perfeccionament, els industrials des de llurs despatxos podran escriure als tallers i fàbriques quines distàncies requereixin un dia l'arribada del correu, i allavors serà la transmissió instantània i per sobre del telèfon tindrà l'aventatge de que quedaran registrades les disposicions transmeses per aquest procediment.

A curtes distàncies ja ve funcionant la fotoradiografia, i la policia anglesa n'ha fet assaigs que han donat resultats excel·lents.

Les cotitzacions de borsa de Nova-York a Londres vénen fent-se amb una gran rapidesa i exactitud.

Ara sols cal industrialitzar l'invent, i en el curt temps que ens separa de la inauguració de l'Exposició de Radiotelefonía, que prepara l'Associació Nacional de Radiodifusió, creiem podrà ja veure's resolta aquesta nova aplicació de la fotoradiografia.

Eduard RIFA

L'anunciador en el camp Xicago-Stadium

L'anunciador situat al cim de la coberta de la tribuna d'un camp de futbol de Xicago, va seguint tots els incidents del joc, donant-los a conèixer als radio-oients per mitjà del micròfon, el qual està col·locat al pal de la bandera, i que per una línia directa a l'emissora aquesta radia a l'espai.

Els radio-oients tenen unes tarjes a la vista, que són quadriculejades i simulen un petit camp d'aquest esport, i amb fitxes van seguint als jugadors fins al moment de fer el gol.

Sembla que també Radio Barcelona té en projecte aquestes retransmissions esportives, tan aviat com li sigui possible dedicar-hi el temps fins ara absorbit per les retransmissions del Liceu i la tirada de la instal·lació de les línies dels altres teatres.

Làmpara gegantina

transmissora de gran potència

El govern nordamericà té l'estació emissora de Rugby, fabricada per la Western Electric Company, «Marca Bell», en la qual s'efectuen les emissions entre Nova-York i Anglaterra, de radiotelegrafia oficial.

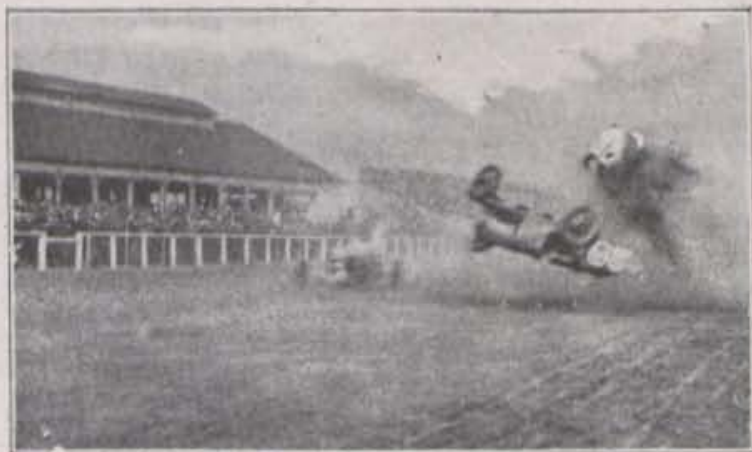
El gravat representa la làmpara Western, la de major potència del món, instal·lada en aquella emissora. El refredament d'aquesta làmpara s'obté per mitjà d'una corrent continua d'aigua que refreda directament la placa, que és el cilindre inferior que aguanta la senyoreta, i amb l'altra mà sosté la làmpara receptora qual funcionament amb pila seca en els seus receptors han donat la fama a la marca Bell.

La tensió de la làmpara aquesta és de 10.000 volts i la petita receptora de 30 volts.

Transmissió d'un accident automobilista per Radiotelefonia

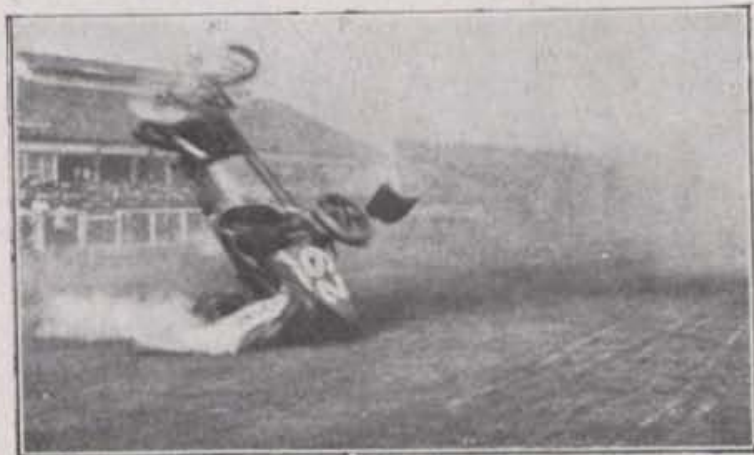
Les carreres d'automòbils de Hawthorne (Estats Units) on hi prenen part les primeres marques americanes, per jugar-se el record de la velocitat desperten una gran espectació.

En el moment que a 150 quilòmetres per hora dos automòbils estaven quasi tocant-se, quan la velocitat arribava al seu màxim, un d'ells tocà les rodes del darrera del n.º 29, volcant-se aquest i llençant a l'alçada de 6 a 8 metres de terra el seu mecànic, el qual caigué tan desgraciadament que amb les voltes que donà l'automòbil el destroçà per complet.

Les tres fotografies representen el moment en que ocorregué el terrible accident i que l'anunciador de l'emissora W. D. A. P. de Xicago anava comunicant els moments emocionants als radiooients, amb tota mena de detalls, sentint-se entre mig els crits d'esglai del públic que presencià, impressionat, tota la fase de l'accident.

Un bell exemple

Per si ens poguéssim restar encara el dubte sobre el desenrotllament i durada de la febre radiotelefònica que ha invadit el món i que tot just comencem a sentir a Catalunya, ens ha vingut a les mans un interessant exemplar del «Butlletí oficial del ministeri de comunicacions de la República Argentina», i restem meravellats davant les següents dades:

Dintre la capital de Buenos Aires, hi funcionen 5 estacions emissores de gran potència, 6 de 100 wats (com la de Radio-Barcelona) i dues centes seixanta quatre petites emissores experimentals, de 20 wats de potència com a màxim, es pot dir que cada barriada té emissora, com aquí tenim «sereno».

En el reste de la república existeixen tres centes dotze emissores més de diferent potència, en total hi han doncs cinc centes vuitanta cinc estacions radiodifusores.

De lo dit es desprèn que a més de les grans capitals, les principals poblacions, posseeixen una emissora, per tal de que tots els ciutadans, amb petits aparells de galena puguin escoltar les retransmissions dels programes de les capitals, i a més a més

audicions i notícies locals d'un particular interès de la població.

Envegem per a Catalunya, una cosa semblant, i tenim esperances de veure-ho realitzat dintre poc, ja que des de bell antuvi el nostre poble s'ha interessat amb entusiasme pel màgic invent de la Radiotelefonía, car hi ha vist en ella, un nou element de vida cultural i també de delectança casolana, és per això que dintre poc a més de noves emissores a Barcelona, esperem veure com les altres capitals de províncies instal·len una estació radiodifusora, i a les poblacions importants, centres de comarca, altres petites emissores, per a que tot-hom amb petits aparells de fàcil construcció, pogués oir a més de les retransmissions, conferències sobre diferents temes adequats a la cultura de cada localitat.

Aquest bell programa, no representa cap empresa fantàstica, ni ha prou amb que les principals entitats d'una població s'ho emprenguin amb entusiasme; no mancaria la cooperació modesta de gran nombre de ciutadans per a realitzar-ho.

Ramon RIEROLA

RADIO NOVES DE TOT ARREU

— UN RECEPTOR A LES MINES D'OR. — A l'Àfrica del Sur uns quants aficionats han fet proves de recepció a l'interior de les galeries de les mines d'or, a una profunditat de 120 metres, logrant rebre els concerts de l'estació emissora de Johannesburg.

— LA INFLUÈNCIA DE LA LLUNA EN LA RADIO-RECEPCIÓ. — Un nou camp d'experimentació per als radio-oients és la influència que la lluna té en les recepcions radiotelefòniques. De l'experimentat fins ara s'en dedueix que les distintes posicions de la lluna al canviar de fases influeixen sensiblement en la recepció radiotelefònica. La recepció més accentuada és des de el primer quart fins la lluna plena, i la recepció és més forta quan aquella està en la seva major altura sobre l'horitzó. Aquestes variacions en la recepció tenen un retràs de 50 minuts diaris. Quan la lluna passa del ple a la lluna nova la recepció és més dèbil.

— L'EXPOSICIÓ DE L'ASSOCIACIÓ NACIONAL DE RADIODIFUSIÓ SERA PER LA TARDOR VINENT. — L'Associació Nacional de Radiodifusió després de l'acord prè de celebrar una Exposició Internacional de Radioelectricitat, ha emprès els treballs d'organització i propaganda per l'estranger a fi de que la concurrència sigui no solament numerosa, sinó qui hi prenguin part els inventors més eminents en la radiotelefonía. També formarà

part de la gran exposició una secció retrospectiva molt interessant dedicada a l'exhibició d'aparells històrics de la radio.

— RADIO BARCELONA ALS HOSPITALS. — Les cases venedores d'aparells de radiotelefonía que formen Radio Barcelona han fet ja donació dels aparells receptors que han d'instalar-se als hospitals per als pobres malalts incurables que es veuen privats de disfrutar de la radiotelefonía; així trobaran més alleugeriment a les hores llargues que tenen de passar sense distracció.

— UN CARTELL ARTÍSTIC DE RADIO. — El cartell que per a exhibir als aparadors de les cases que sostenen els concerts de l'emissora Radio Barcelona, ha repartit la A. N. de R. crida forsa l'atenció per la seva execució artística deguda al dibuixant cartellista, nostre distingit amic i col·laborador Sr. Padró. Reprodueix amb encertada tècnica i esperit decoratiu, la cúpula del Colón ab les antenes de l'emissora, que com si tinguessin grans volades semblen perdre's a l'infinit.

A les moltes felicitacions que ha rebut l'amic Padró i unim ben sincerament la nostra.

— LA INSCRIPCIÓ DE LLICÈNCIES DE LA QUEFATURA DE TELÈGRAFS. — La A. N. de R. ha imprès unes fulles-instància per als associats

que vulguin inscriure's en demanda de llicència per tenir receptor, i que a la vegada cuidarà de donar-hi curs.

— La casa Suprema ha posat a la venda els accessoris Bell per montar un circuit que amb receptor de galena recomanat per aquesta casa, es reben amb tota claredat i modulació els concerts de Londres.

— L'ECLIPSE DEL 24 DE GENER.— La influència del sol en la recepció de les radio-transmissions, s'ha fet més notòria amb l'últim eclipse on de ple afectava als Estats Units, comprnent a Nova York, Buffalo i Eew Hauen.

Baix la direcció dels savis Pickard i Goldomili s'ha treballat en els respectius laboratoris, recollint les dates dels tècnis de tot el món, coincidint la majoria en que durant l'eclipse la recepció era molt més clara quedant eliminats per complert els sorolls.

— SERÀ L'ESPERANTO LA LLENGUA OFICIAL DE LA RADIO?— El Radio Club Argentí el 29 de Gener celebrà una reunió amb els membres principals de la Sociedad Esperantista de Buenos Aires canviant impressions per portar a cap la resolució del Congrès Internacional de Radio d'adoptar l'esperanto com a llengua oficial per les comunicacions internacionals de radio.

— LES NEVADES NO PRIVEN LES RADIO COMUNICACIONS.— Als Estats Units, provincia d'Illinois, sovintegen molt les grans nevades, interceptant les comunicacions telegràfiques i telefòniques entre Springfield i Jachsowille fins en el moment que es troven privats de circular els trens essent completa la incomunicació. L'isolament per aquets accidents, la radiotelefonía els evita assegurant la comunicació constantment.

— LA INSTAL·LACIÓ DE L'EMISSORA DE BILBAO.— La societat constituïda a Bilbao amb un capital de 100,000 pesetes per l'explotació d'una emissora, funcionarà amb el nom de Radio Biscaia. Com la de Radio Barcelona tindrà les antenes i estudi amb un dels millors edificis de la ciutat. Es diu si durant aquest mes ja faràn les proves.

— TAMBÉ A ASTURIES VOLEN TENIR EMIS-SORA.— Entre els aficionats asturians regna gran entusiasme per portar a cap la instal·lació d'una emissora a Oviedo, quines gestions les tramita el Radio Club Asturià.

— LA RADIO-UNIVERSITAT POPULAR A MADRID.— A semblança de les d'Amèrica, s'organitza al Ministeri del Treball segons real ordre ja firmada, una Secció de Cultura composta de personal encarregat de portar a cap el projecte d'ensenyances oficials per radiotelefonía.

L'estació Radio Ibèrica es l'escollida i l'hora de nou a deu de la nit.

— LES RADIO-ESCOLES ANGLESES.— A cent trenta escoles elementals arriba el nombre que tenen instal·lades estacions receptores per rebre les emissions instructives i educatives radiades en forma divulgadora i alternades amb música i cants especialment per aquests centres instructius.

— LA PRIMERA ESTACIÓ DE FOTO-RADIO-GRAFIA.— S'instal·la a Londres una estació receptora de radio-fotografia per a rebre amb exactitud les cotizacions de la borsa de Nova York, d'aquesta manera no hi ha dubtes en les numeracions com fàcilment es tergiversen tant en els cables com en els radiogrames.

— La fàbrica Western Electric, una de les primeres organitzacions més poderoses d'Amèrica, coneguda per la mundialment famosa marca Bell, fabrica accessoris radio garantits per rendir amb exactitud totes les intervencions d'un radio receptor perfecte.

— Com a tots els països del món que s'ha posat a la venda la gran marca Bell, en la nostra ciutat ha assolit un gran èxit que no cal ponderar, perquè els mateixos posseïdors d'un receptor Bell en fan l'elogi satisfets de rebre les emissions de Radio Barcelona amb una modulació tant perfecta de la dolça sonoritat musical. També saben que poseixen un aparell fabricat per la primera fàbrica del món en telefonía, organitzada amb 3,000 enginyers i 52,000 obrers.

Al número vinent

FUTURS PROBLEMES DE LA RADIOTELEFONIA

per AGUSTI RIU

Aquest número ha passat per la censura militar

Els llibres

L'incansable autor dels idil·lis s'ens ha presentat suara com un remarcable xinòlec en el seu llibre «Poesia xinesa» recull de poemes i cançons populars de la celestial república, extret dels antics llibres de la saviduria sagrada i de l'erudició imperial.

Va precedir el recull d'un preàmbul on el traductor situa la cultura xinesa i fa història de la literatura extrem-oriental, tan desconeguda del nostre poble i fins i tot dels nostres erudits i homes de lletres.

El llibre conté una antologia completa de la dita poesia, nostrada àgilment com sap fer-ho el senyor Apel·les Mestres, per més que el seu impermeable ostracisme anacrònic fa que al costat de versos tan fluïts com «Du lligat el seu paner — amb trena blava de seda» ni escrigui d'altres com «envia un dels oficials» que mai ha estat octosil·làbic com el traductor pretén ni cosa que s'hi assembli. I es llàstima, si bé l'escassetat d'aquestes deformacions de ritme no arriben a fer desmerèixer la qualitat innegable del conjunt, ni una inefable sentor popular amb que ha sabut aclimatar la cançó xinesa i adaptar-la al popularisme català com si talment fos nada a casa.

És molt d'agraciar l'esforç realitzat pel nostre venerable poeta, i pot restar-ne content, doncs en la seva tasca l'encert, inseparable engendrador de l'èxit li ha fet companyia.

Basta una composició, la primera del recull, vella d'un miler d'anys abans de l'Era, per a fer-se una cabal idea del llibre i entrar en ganes de fruit-lo. No sabriem estar-nos de transcriure-la, així per la seva estilització estètica com per la seva moral ben cristiana:

A fora la porta que mira a llevant
que dones s'hi veuen!
No tenen més gràcia els núvols lleugers
de la primavera.

Altrament, que val que tinguin dels núvols
la gràcia lleugera?
Amb son vestit blanc
i son vel tupit
m'és prou ma companya
per fer-me feliç.

A fora la porta del fort baluart
que dones s'hi veuen!
No són pas més fresques ni belles les flors
de la primavera.

Altrament que val, que tinguin l'esclat
de les flors més belles?
Amb son vestit blanc
i son vel tupit
m'és prou ma companya
per fer-me feliç.

La posta dels deus, de Wagner. — **La flauta màgica, de Mozart.** — Per no tractar-se sinó d'aportacions més aviat fetes amb esperit musical que literari, ens limitem a assenyalar amb vera joia el nom de Joaquim Pena, que amb esforç conscient tant ha treballat per a la catalanització del Teatre Líric, i el de la «Associació Wagneriana» i la biblioteca «L'òpera clàssica.»

El geni dramàtic de Guimerà, per Joan Ors. — Amb un sentit de depuració estètica remarcable, l'intel·ligent assagista Joan Ors fa un acuradíssim estudi de la figura i de l'obra d'Angel Guimerà. No ens escau tampoc el fer de crític de crítics, sinó tan sols esmentar la valuosa aportació bibliogràfica que amb aquest treball ha fet l'autor.

Hem rebut de son autor En Joan Arús el seu darrer llibre «Nous poemes.» Ens n'ocuparem amb l'extensió que mereix.

Tercera llista dels que han tramès el bul·letí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur.

225	Joaquim Ràfols Ferrer, Barcelona.	288	Manuel Palau, Barcelona.
226	Lluís Cornet Durán, Barcelona.	289	Josep M. ^a Varrà, Barcelona.
227	Rosalía Argilaga, Barcelona.	290	Joan Graupera Casanovas, Arenys de Mar.
228	Francesc Feliu Molins, Calella.	291	Amalia Sambola, Barcelona.
229	Bartomeu Barenys, Barcelona.	292	Ramón Penya, Barcelona.
230	Àngel Font Dazas, Campdevànol.	293	Maria Clot, Rambla Catalunya, 50.
231	Marcel·lí Planell Perramon, Barcelona.	294	Josep Bisbal Busquet, Igualada.
232	Eduard Caballeria, Manlleu.	295	Joan Cluró, Barcelona.
233	Isidre Gorina, Terrassa.	296	Agustí Alberich Jullà, Barcelona.
234	Paquita Longás Sauras, Barcelona.	297	Rosa Clariana, Valls.
235	Josep Movadell Payet, Girona.	298	Maria del Carme Pich, Barcelona.
236	Joaquim Arnau, Barcelona.	299	Francesc Cabeza Sabater, Terrassa.
237	Trinitat Altaba, Barcelona.	300	Josep Cervelló, Barcelona.
238	Ernest Campmany, Sant Andreu de la Barca.	301	Salvador Puig, Matadepera.
239	Eleuteri Josep Farnés, Amposta.	302	Eduard Padrós Palacios, Barcelona.
240	Josep Iborra Solé, Tarragona.	303	Josep Valls Puerto, Barcelona.
241	Pere Verdagué, Vich.	304	Jaume Puig Sala, Barcelona.
242	Josepa Serra, Badalona.	305	Maria Cinta Muntalà, Barcelona.
243	Baldri Amigó, Sant Boi.	306	Anton Canjola, Barcelona.
244	Avelina Grau Valldaura, Moya.	307	M. Miquel Torras, Barcelona.
245	Lluís Villarrubia, Vich.	308	Miquel Espina, Hospitalet.
246	Teresa Espinach, Sabadell.	309	Melcior Balagué, Barcelona.
247	Jaume Font, Barcelona.	310	Anton Pedra, Barcelona.
248	Lluís Comas Cercós, Barcelona.	311	Ramon Segarra, Barcelona.
249	Lluís Sarlé Roger, Terrassa.	312	Alfred Pons, Barcelona.
250	Josep de la Cuesta Pla, Mataró.	313	Pere Llorens, Olot.
251	Alfons Mallat, Gelida.	314	Enric Adroher, Girona.
252	Josep M. ^a Dentú, Barcelona.	315	Josep Gordi Muntal, Aiguafreda.
253	Joan Soler Soldevila, Sallent.	316	Joan Soler Vilumara, Valls.
254	Angela Brassó, Barcelona.	317	Maria dels Àngels Rodríguez, Barcelona.
255	Pepeta Lladó, Sallent.	318	Pons Viladomat, Girona.
256	Elionor Bages Alsina, Barcelona.	319	Carme Planas, Barcelona.
257	Assumpta Martorell, Vendrell.	320	Joan Busquet, Barcelona.
258	Maria Ripoll Nin, Vendrell.	321	Agustí Rosell, Barcelona.
259	Josep M. ^a Solà Torrella, Barcelona.	322	Jaume Tortós Comas, Calella.
260	Tomàs Blanchart Ramon, Barcelona.	323	Dionís Pareta Vallès, Vilafranca.
261	Joan Mateu, Valls.	324	Josep M. ^a de Cruells i de Martí, Tortosa.
262	Joan Masramón Domingo, Barcelona.	325	Marian Santamaria, Barcelona.
263	Montserrat Burjons, Terrassa.	326	Emília Bertran, Terrassa.
264	Matilde Monell, Barcelona.	327	Mercè Terradas Barcelona.
265	Jacint Duch Riera, Barcelona.	328	Pere Artigas Xumbó, Vilanova i Geltrú.
266	Olaquer Llauredó, Cornellà.	329	Josep M. ^a Espinosa de los Monteros Torras, Barcelona.
267	Marius Cucurny, Barcelona.	330	Josep M. ^a Cusachs, Mataró.
268	Josep Peiró, Terrassa.	331	Elena Illas Sales, Barcelona.
269	Jaume Camprubi, Barcelona.	332	Leandre Peig, Girona.
270	Maria Assumpció, Serra, Barcelona.	333	Josep Arnau, Matadepera.
271	Josep Gustà, Barcelona.	334	Eduard Comella, Barcelona.
272	Lluís Puigpéy, Barcelona.	335	Maria Julia Gil Millan, Barcelona.
273	Bonaventura Massó, Barcelona.	336	Pere Massana, Badalona.
274	Francisca Bosch, Barcelona.	337	Manuel Ballu Calbetó, Barcelona.
275	Isabel Aragonés, Barcelona.	338	Antón Gener, Barcelona.
276	Teresa Boquera, Barcelona.	339	Gaietà Rahola Quirch, Hospitalet.
277	Antònia Cantallops, Barcelona.	340	Miquel Llumbart, Barcelona.
278	Joan Martínez, Barcelona.	341	Emili Colomer Faurès, Arenys de Munt.
279	Josep Padrol, Barcelona.	342	Madrona Forment, Barcelona.
280	Àngel Herrero, Barcelona.	343	Mariona Pérez Carbó, Barcelona.
281	Fresia Coscolla, Barcelona.	344	Emília Cornadó, Barcelona.
282	Teresa Moretones Moretones, Barcelona.	345	Joan Puigbó Rovira, Terrassa.
283	Valentí Badia, Terrassa.	346	Francisca Vives, Hospitalet.
284	J. Corbera, Barcelona.	347	Joan Bon Coll, Castelltorsol.
285	Pere Miquel Torras, Barcelona.	348	Maria Agut, Barcelona.
286	Josep Parera Coll, Mataró.	349	Lluís Mas, Barcelona.
287	Joan Vilajollu, Barcelona.	350	Tomàs Porqueras, Barcelona.

- 351 Anita González, Barcelona.
- 352 Pere Colomer, Palamós.
- 353 Benet Andreu Ferré, Igualada.
- 354 Enriqueta Palau, Caldes de Montbui.
- 355 Delfina Soteras Poch, Capellades.
- 356 Francesch Aloy Rius, Capellades.
- 357 Salvador Carreras, Mataró.
- 358 Miquel Pagés Muntada, Barcelona.
- 359 Joan Poch Ceballos, Capellades.
- 360 Teresa Simeón, Calaf.
- 361 Joan Blanch Boés, Vilanova i Geltrú.
- 362 Maria Domingo, La Selva.
- 363 M. Casals Balta, Barcelona.
- 364 Montserrat Miquel Torras, Barcelona.
- 365 Pere Bladós Serra, Mataró.
- 366 Eugènia Colomer, Teyà.
- 367 Brú Baliarda, Badalona.
- 368 Amadeo Altisent, Terrassa.
- 369 Montserrat Oliveras Balaguer, Terrassa.
- 370 Juan Folguera Pijoan, Castellserà.
- 371 Samuel Escolà, Castellserà.
- 372 Julià Bullich Sugranyes, Barcelona.
- 373 Paquita Segón, Barcelona.
- 374 Josep M.ª Grau Andreu, Canet de Mar.
- 375 Josep Calvet, Manresa.
- 376 Mercè Vila Brugal, Barcelona.
- 377 Josep M.ª Lluveras Pou, Sant Pol de Mar.
- 378 Carme Olivé Roca, Sant Pol de Mar.
- 379 Joaquim Mensa, Arenys de Mar.
- 380 Rosa Vinyes, Reus.
- 381 Teresa Pugés Boñill, Gavà.
- 382 Rosa Amigó Bosch, Sant Boi Llobregat.
- 383 Enric Mestres Roig, Sant Boi Llobregat.
- 384 Domingo Tenas Pujol.
- 385 Maria Bailach Bernat.
- 386 Antonieta Colomer Casanovas, Vilanova i Geltrú.
- 387 Carles Maspons, Barcelona.
- 388 Remei Augé Maluquer, Barcelona.
- 389 Juan Escoda Muzàs, Barcelona.
- 390 Teresa Ribas Lloberas, Terrassa.
- 391 Jesús Coll Montserrat, Catllar.
- 392 Ramon Porta Fonoll, Sitges.
- 393 Joaquim Clavell, Mataró.
- 394 Jaume Cirera Prim, Barcelona.
- 395 Casimí Carbó Borrell, Sant Jaume Domenys.
- 396 Aurora Hernández, Terrassa.
- 397 Francesch Melià Casanovas, Tarragona.
- 398 Pepeta Gans Carbó, Palamós.
- 399 Daniel Prat Corcoy, Olot.
- 400 Celestí Morlans Pujol, Mollerusa.
- 401 Julita Estrada, Barcelona.
- 402 Concepció Rojals, Bordera.
- 403 Maria Bufà, Sant Hipòlit Voltregà.
- 404 Carme Badia Montlleó, Palteja.
- 405 Dolors Mir Gelabert, Calella.
- 406 Josep Forn, Barcelona.
- 407 Galetà Vilalta Badia, Barcelona.
- 408 Mercè Ribas, Barcelona.
- 409 Joan Mussons Mitjans, Barcelona.
- 410 Antoni Cuiat Ferrer, Barcelona.
- 411 Pere Masdeu Rovira, Barcelona.
- 412 Dolors Roch Ramos, Tarragona.
- 413 Francesca Blasi Marqués, Barcelona.
- 414 Lluís Torrecasana, Igualada.
- 415 Dolors Mitjans Figueres, Barcelona.
- 416 Joan Vinyes Bona, Girona.
- 417 Joan Francesc, Tarragona.
- 418 Fructuós Canet Bartomeu, Barcelona.
- 419 Pere Pascual Clapés, Badalona.
- 420 M.ª Montserrat Padrós Horta, Barcelona.
- 421 Marc Valette Casaponsa, Colonia Gricero.
- 422 Josep Torruella, Barcelona.
- 423 Antoni Cuadros Anglarill, Sant Climent de Pinell.
- 424 Joan Ferrer Segura, Igualada.
- 425 Maria Modolell, Barcelona.
- 426 Teresa Boguñá, Barcelona.
- 427 Javier Sala Giralt, Barcelona.
- 428 Antonia Calmet, Fonollós.
- 429 Josep Pascual Casanellas, Barcelona.
- 430 Rosita Tejero, Barcelona.
- 431 Antoni Brunet Mangrané, Tarragona.
- 432 Concepció Subirachs, Arenys de Mar.
- 433 Antonia Soler, Sallent.
- 434 Josep Canadell, Castellvell i Vilar.
- 435 Lluís Danes Viver, Torelló.
- 436 Bernat Fargas Genís, Vich.
- 437 Maria Batlle Pomés, Figueras.
- 438 Pere Valdeperas Cardús, Terrassa.
- 439 Jaume Tarragó, Tarragona.
- 440 Agustí Gou Frutia, Barcelona.
- 441 Joan Compta, Igualada.
- 442 Juan Pagés, Bañolas.
- 443 Lolita Serra Abadal, València.
- 444 Josep Martínez, Tarragona.
- 445 Carme Navas, Lleida.
- 446 Joan Martínez, Tarragona.
- 447 Maria Suñer Jofra, Palafrugell.
- 448 Maria Mercadé Giralt, Vilabella.
- 449 Elisea Calmet, La Riba.
- 450 Josep Amo Prat, Barcelona.
- 451 Josep Company, Reus.
- 452 Maria Coronado Martí, Reus.
- 453 Margarida Oliva Nadal, Barcelona.
- 454 Jaume Comas Riera, Barcelona.
- 455 Maria Rovira, Sentmenat.
- 456 Montserrat Rius, Terrassa.
- 457 Jacint Mayá Aubert, Barcelona.
- 458 Margarida Peix Lladó, Portugal.
- 459 Teresa Arnau, Terrassa.
- 460 Manuela Biel, Agramunt.
- 461 Francesc Vatlés, Manresa.
- 462 Josep Colomer Pedrerol, Vilafranca del Penedès.
- 463 Maria Xifré, Sant Joan de Palamós.
- 464 Josep Maseda Vilaplana, Barcelona.
- 465 Rosalia Planas Bartrallot, Cervelló.
- 466 Javier Mestre Mallol, Lleida.
- 467 Josep Magrané Barberà, Reus.
- 468 Miquel Serra Alsina, Terrassa.
- 469 Guillem Gregori Pratsavall, Barcelona.
- 470 Andreu Marqués, Castellsol.
- 471 Bartomeu Curto Porta, Badalona.
- 472 Josep Rossell Pujadas, Masnou.
- 473 Enriqueta Samsó, Barcelona.
- 474 Josep Riera Solé, Cubells.
- 475 Martí Cortadella, Sant Martí Sesgoyoles.
- 476 Lluís Cardona Castell, Calella.
- 477 Lola Mallol Maseras, Calella.
- 478 Lluís Barberà Xatruch, Reus.
- 479 Maria Gibergera, Cervelló.
- 480 Antonio Quintana, Barcelona.
- 481 Pepeta Segalés Grau, Sant Feliu de Codines.
- 482 Pepeta Sañés, Tossa.
- 483 Francesc Gros, Malgrat.
- 484 Jaume Ricart Lluch, Pradell.

J. Bach
Sastre

Plaça Nova
3, primer

Als col·laboradors espontanis

Per tal d'organitzar ben definidament la secció de COL·LABORACIO ESPONTANIA, siguin versos, proses, contes, novel·les, dibuixos, fotografies o altres originals, la Direcció de JOVENTUT CATALANA prega a tots els seus col·laboradors que al mateix temps que trameten l'original, omplenin i adjuntin aquest butlletí, acompanyat d'un segell per la resposta (15 cèntims ciutat i 25 cèntims províncies), mitjançant el qual rebran la contestació nostra afirmativa o negativa en l'acceptació del treball de referència.

NOTULES INTERESSANTS. No contestarem cap lletra en la qual no hi vagi inclòs l'adjunt butlletí i el segell corresponent.
— Els que no vulguin que els contestem per aquest mitjà els assabentem que hem exclòs la correspondència de la Revista.

COL·LABORACIO ESPONTANIA

En }
Na }
que viu a _____ província de _____
_____ carrer _____ ním. _____
tramet amb la present un original _____ (*) destinat a les
pàgines de JOVENTUT CATALANA, qual títol és _____
confiant rebre la
resposta definitiva d'acceptació contra el segell de _____ cèntims que acompanyo.
_____ de _____ de 192 _____
Signatura:

(*) Vers
Prosa
Conte
Novel·la
Dibuix
Fotografia

(Espai que omplenaarà la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

Acceptat per _____

Refusat per _____

LECTURA DE PRIMAVERA:

LA NOVEL·LA JOVENIL

La Primavera vinent serà més esplendorosa gràcies a l'aparició de

LA NOVEL·LA JOVENIL

Publicació quinzenal i a l'abast de totes les fortunes.

Sortirà el primer i tercer dijous de cada mes, començant el de març.

Cada número una novel·la inèdita, suggestiva i interessant, pròpiament per a les joventuts de Catalunya.

Cada novel·la constituirà una lectura selecta i un estímul per a eliminar les lectures insanes que tant abunden a la nostra terra.

LA NOVEL·LA JOVENIL es vendrà arreu de Catalunya a 30 cèntims, exemplar, profusament presentada i il·lustrada.

EDICIONS

"Joventut Catalana"

BARCELONA

EXCLUSIVES LOT

PASSEIG SANT JOAN, 19

Casa especialitzada en el ram de llum elèctrica portàtil : Piles elèctriques de tots els voltatges, per a llum, timbres, telèfons i radiotelefonia

CONCESSIONARIS
DE LA GRAN MARCA

BELL
AMB RECEPTORS I
ACCESSORIS RADIO

EXPOSICIÓ
I VENDA:

SUPREMA

: PELAI, 56 :
BARCELONA

Els dos èxits de la radiotelefonía són les retransmissions del Gran Teatre del Liceu, i els receptors **B E L L**, jutjats per els radio oients com aparells mestres de recepció.

Els receptors **B E L L** a dues vàlvules Wecconomy, funcionen amb piles seques Radiolot, aventatge que distingeix els receptors **B E L L**, pel seu mínim consum i recepció clara i potent. Tenen un alçanç garantitzat per a rebre les estacions Europees i locals, des de 250 a 2700 metres de longitud d'onda, fàcilment regulables mitjançant commutadors disposats en el mateix receptor. Poden adaptar-se-li amplificador i alt parlant. — En dos minuts s'aprèn a manejar-lo amb esplèndits resultats.

S U P R E M A

PELAI, 56

BARCELONA

(DAVANT L'ESTACIÓ DEL FERROCARRIL DE SARRIÀ)